

РЕШЕНИЕ

№ 1759

гр. София, 17.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Димитрина Петрова**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11320** по описа за **2021** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Посолство на Република България във Федерална Република Германия, чрез процесуален представител юрисконсулт Т. К., против Решение №20182016 от 08.09.2021г. постановено по НАХД № 2389/2021 по описа на СРС, НО, 129 състав. С оспорваното решение е отменено Наказателно постановление рег. № Ко-11-2164/18.12.2020 г., издадено от Е. Р. Ш., в качеството и на извънреден и пълномощен посланик на Република България във Федерална Република Германия /Ф./, с което на основание чл.81, ал.2, т.2 от Закона за българските лични документи /ЗБЛД/ на М. Г. К. е наложено административно наказание глоба, в размер на 50.00 /петдесет/ евро. С жалбата излага становище за неправилност на решението, поради допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди, че първоинстанционният съд е постановил решението си без да се мотивира изчерпателно, като неправилно е приел твърденията на жалбоподателя за част от обективната истина. Моли за отмяна на оспорваното решение и постановяването на ново, с което да бъде потвърдено НП. В с.з. юрисконсулт К. поддържа жалбата. Претендира присъждане на съдебно деловодни разноски.

Ответникът- М. Г. К. не е представяван. В становище по делото, твърди правилност и законосъобразност на процесния съдебен акт.

Прокурор Д. от СГП изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, V-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното решение е валидно и допустимо. Същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

От фактическа страна е установено, че на 11.12.2020г. в Консулска служба на Посолството на Република България в [населено място] се явил М. Г. К. и подал документи за издаване на нова лична карта. Представил валиден задграничен паспорт и документ, издаден от полицията за това, че личната му карта е била открадната на Централна автогара в [населено място]. Попълнил и декларация по чл.17, ал.1 от Правилника за издаване на български лични документи /ПИБЛД/, в която декларирал, че на 14.09.2020 г. при слизане от автобус в района на Централна автогара в [населено място] му е откраднат портфейла, с намиращите се в него документи – лична карта, банкова карта, здравна карта и др. Посочил е, че за кражбата са уведомени органите на полицията, за което са съставени Протоколи №00921-1800-037103 и 200921-1801-037103, тъй като с картата му бил направен опит за разплащане, преди да я блокира.

С оглед така установеното, е съставен АУАН рег. № Ко-11-2164/11.12.2020 г. на К. за това, че съгласно собственооръчно попълнена декларация по чл.17, ал.1 от ПИБЛД от 11.12.2020 г., регистрирана на 11.12.2020 г. под №2164, на 14.09.2020 г. в [населено място], Ф. е изгубил ЛК. Деянието е квалифицирано като административно нарушение по чл.81, ал. 2, т.2 от Закона за българските лични документи. Така съставеният АУАН е бил предявен на М. К., който го подписал, като вписал възражение в акта, че личната му карта не е загубена, а открадната.

При пълна идентичност на описаното нарушение и неговата правна квалификация на 18.12.2020г. било издадено атакуваното наказателно постановление с рег. № Ко-11-2164/18.12.2020г. от Е. Р. Ш., в качеството на извънреден и пълномощен посланик на Република България във Федерална Република Германия, с което на основание чл.81, ал.2, т.2 от Закона за българските лични документи /ЗБЛД/ на М. К. е наложено административно наказание глоба в размер на 50.00 /петдесет/ евро.

За да отмени НП съда е приел, че АУАН и НП са издадени в предвидените в ЗАНН давностни срокове, от компетентни органи съгласно заповеди за делегиране на компетентност на актосъставителя и АНО, но при допуснати нарушения на процесуалните правила и при неправилно приложение на материалния закон.

Решението е правилно.

Настоящият съдебен състав възприема като законосъобразен изводът на районния съд, че в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Както в АУАН, така и в НП е налице описание на констатираното нарушение, но не е посочена съответстващата му правна квалификация.

Следва да се посочи, че нарушителят не е длъжен да доказва невинността си, а административно - наказващият орган е този, който следва да събере доказателства за извършването на нарушението от нарушителя и вината, т.е. тежестта на доказване на нарушението лежи върху него. Преди да издаде НП обаче, той не е сторил това. От събраните по делото доказателства нито въззивният съд, нито касационният такъв биха могли да достигнат до категоричният извод, че К. е извършил вмененото й нарушение. Недопустимо е, при наличие на противоречиви данни, водената кореспонденция между наказаното лице и посолството, както и на изрично декларираните обстоятелства от лицето, че л.к. е открадната, протокол от полицията относно това обстоятелство от една страна и изявленията на актосъставителя от друга, АНО да приеме за извършено нарушението без да се събират други доказателства.

Посочените обстоятелства, относно неизясняването на фактите и твърденията от страна на наказващият орган, както в АУАН, така и в НП, водят до необоснованост на НП. На следващо място, както правилно е отбелязал СРС нито в АУАН, нито в НП не е посочена нарушената материално-правна разпоредба /чл.7, ал.1 ЗБЛД/, а е посочена само санкционната такава /чл.81, ал.2, т.2 от ЗБЛД/, в нарушение на изискването на чл. 57, ал.1, т.6 ЗАНН. Нормата на чл. 7 от ЗБЛД задължава гражданите, притежатели на български лични документи да ги пазят от повреждане, унищожаване или загубване. За лице, което изгуби, повреди или унищожи български личен документ, законът предвижда административно наказание „глоба” в размер от 30 до 200 лева съгласно чл. 81, ал. 2, т. 2 от ЗБЛД. Действително от описанието на нарушението е възможно да се направи извод за кое точно нарушение от посочените в чл.7 ЗБЛД е наказано лицето, но е следвало в НП АНО да посочи нарушената правна, а не същата да се извлича от словесното описание на нарушението.

При извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното, Административен съд София- град, V касационен състав,

РЕШИ:

ОСТЯВЯ В СИЛА Решение № 20182016 от 08.09.2021г. постановено по НАХД № 2389/2021 по описа на СРС, НО, 129 състав.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: